

บทที่ ๕

บทสรุปและขอเสนอแนะ

จากการดำเนินการวิจัยมาตั้งแต่ต้น คือเริ่มด้วยการศึกษาถึงภูมิหลังและลักษณะสำคัญขององค์การทั้งสามคือ GATT, UNCTAD และ IMF เพื่อทราบประวัติและความเป็นมา หลักการพื้นฐาน ลักษณะต่างกฎหมาย สมาชิกภาพ และองค์การ ตลอดจนการบริหารงานขององค์การเหล่านั้น ซึ่งถือเป็นรากฐานที่จะนำไปสู่ความเข้าใจได้ชัดขึ้นในการศึกษาถึงบทบาทและผลงานขององค์การนั้น ๆ ซึ่งได้กล่าวไว้ในบทที่ ๓ แก่นำบทบาทและผลงานของ GATT, UNCTAD และ IMF มาศึกษาครั้งนี้ นำมาเฉพาะสิ่งที่สำคัญและน่าสนใจ เพื่อให้ทราบกฎหมายระหว่างประเทศที่เป็นผลของ GATT, UNCTAD และ IMF นั้น มีบทบาทต่อการค้าระหว่างประเทศหรือไม่เพียงใด ซึ่งผู้เขียนได้นำมาวิเคราะห์และวิจารณ์ไว้ในบทที่ ๔ ของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ และจากการศึกษาทั้งหมดที่กล่าวมาแล้ว ผู้เขียนมีข้อสรุปและขอเสนอแนะดังต่อไปนี้

ข้อสรุป

ปัญหาทั่วไปของกฎหมายระหว่างประเทศ

จากการวิเคราะห์ถึงองค์การ บทบาทและผลงานขององค์การทั้งสามอย่างละเอียดแล้วจะเห็นได้ว่าอุปสรรคที่ทำให้บทบาททางกฎหมายระหว่างประเทศที่เกิดจากองค์การทั้งสามเป็นไปอย่างไม่สมบูรณ์เท่าที่ควร ก็เพราะมีปัญหายุ่งยากประการนั้นเอง และที่สำคัญคือ

๑. หลักการพื้นฐานของกฎหมายระหว่างประเทศว่าด้วยการค้า

ในช่วงสามทศวรรษที่ผ่านมา คือนับตั้งแต่มีการจัดตั้งองค์การกองทุนการเงินระหว่างประเทศ และ GATT ขึ้นแล้ว จะเห็นว่าหลักการพื้นฐานของกฎหมายระหว่างประเทศว่าด้วยการค้าก็ค่อย ๆ วิวัฒนาการจากหลักการเสรีโดยแท้ มาเป็นหลักการเสรีประกอบด้วยการให้ประโยชน์พิเศษแก่ประเทศกำลังพัฒนา ทั้งนี้เพราะประเทศกำลังพัฒนามีจำนวนมากขึ้น และได้พยายามเรียกร้องให้มีการแก้ไขระบบความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจระหว่างประเทศ การให้หลักการที่เหมือนกันสำหรับชาติต่าง ๆ ที่มีฐานะทางเศรษฐกิจที่ไม่เหมือนกันด้วยการอ้างความเท่าเทียมโดยเฉพาะอย่างยิ่งโดยการให้หลัก MFN ซึ่งกำหนดขึ้นโดยชาติมหาอำนาจทางเศรษฐกิจ ทำให้ประเทศกำลังพัฒนา รู้สึกว่าตนได้รับการปฏิบัติอย่างไม่เป็นธรรม เพราะชกอยู่ในสภาพอาณานิคมทางเศรษฐกิจ ประเทศกำลังพัฒนา

จึงได้ขอให้เปลี่ยนโครงสร้างของหลักการขั้นพื้นฐานเพื่อให้ประเทศกำลังพัฒนามีโอกาสที่จะพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของตน ปัญหาสำคัญที่สุดของการควบคุมระบบเศรษฐกิจระหว่างประเทศก็คือการรักษาไว้ซึ่งดุลยภาพระหว่างการค้าควบคุมและความร่วมมือระหว่างประเทศในการสร้างระเบียบในระบบเศรษฐกิจระหว่างประเทศ เพื่อก่อและคงไว้ซึ่งความอุดมสมบูรณ์ของมวลมนุษยชาติกับการดำเนินการเพื่อบรรลุเป้าหมายของแต่ละชาติ ซึ่งถ้าปล่อยให้มากเกินไปก็จะเป็นภัยต่อระบบเศรษฐกิจระหว่างประเทศ ในทำนองเดียวกันการปล่อยให้มาตรการควบคุมระหว่างประเทศแคบเกินไปก็ทำให้มีการวางมาตรการต่าง ๆ โดยไม่คำนึงถึงความจำเป็นของแต่ละประเทศ

องค์การระหว่างประเทศทั้งสามคือ GATT UNCTAD และ IMF ได้พยายามสร้างสรรค์การค้าควบคุมและความร่วมมือระหว่างประเทศ เพื่อให้เกิดระบบเศรษฐกิจที่เป็นระเบียบ แต่การเน้นความสำคัญของหลักการพื้นฐานที่ต่างกันก็ดี หรือการเห็นความสำคัญของหลักการพื้นฐานอันเดียวกันในขนาดที่ต่างกันก็ดี ทำให้องค์การเหล่านี้มีความเห็นที่ขัดกันในบางครั้ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งระหว่าง UNCTAD กับอีกสององค์การคือ GATT และ IMF แต่วิวัฒนาการของการเปลี่ยนหลักการพื้นฐานดังกล่าวแล้วข้างต้น ซึ่งส่วนใหญ่เป็นผลงานของ UNCTAD ได้ทำให้การขัดกันระหว่างองค์การเหล่านี้ลดลง

ความร่วมมือและการปฏิบัติอย่างจริงจังขององค์การระหว่างประเทศทั้งสามนี้ อีกหนึ่งขององค์การอื่น แต่ละที่สำคัญที่สุดของประเทศต่าง ๆ ในการดำเนินให้บรรลุเป้าหมายที่กำหนดขึ้น นับว่าเป็นสิ่งสำคัญที่สุดในการจัดระบบการค้าระหว่างประเทศให้เป็นระเบียบและเป็นธรรมค่อนานาประเทศ

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในช่วงสามทศวรรษที่ผ่านมาชี้ให้เห็นว่า อิทธิพลของระบบการเมืองในประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งของประเทศที่มีกำลังทางเศรษฐกิจ เช่น สหรัฐอเมริกา และประเทศอุตสาหกรรมอื่น ๆ ในกลุ่ม EEC หรือกลุ่ม OECD เป็นอุปสรรคสำคัญต่อการปรับปรุงระบบการค้าระหว่างประเทศให้เป็นธรรมยิ่งขึ้น กล่าวคือ

กลุ่มผลประโยชน์ในประเทศพัฒนาแล้วได้พยายามบีบบังคับรัฐบาลไม่ให้ลดข้อจำกัดในทาง
การค้าที่มีผลต่อการค้าของประเทศกำลังพัฒนา หรือไม่ให้ประโยชน์พิเศษแก่สินค้าของ
ประเทศกำลังพัฒนา ความสามารถของรัฐบาลในการชี้ให้เห็นถึงผลประโยชน์ในระยะ
ยาวของการจัดระเบียบการค้าระหว่างประเทศให้เป็นธรรมเท่านั้นที่จะช่วยให้มีการปฏิบัติ
การที่จริงจังเพื่อสร้างระบบการค้าระหว่างประเทศดังกล่าวได้

ปัญหาสำคัญของการค้าระหว่างประเทศของประเทศกำลังพัฒนาที่คือ Terms of
trade ของประเทศกำลังพัฒนาเลวลง ทั้งนี้เป็นผลของการตกต่ำของราคาสินค้า
ขั้นปฐม เมื่อเทียบกับราคาของสินค้าสำเร็จรูปที่สูงขึ้น การที่ประเทศกำลังพัฒนาพึ่ง
สินค้าขั้นปฐมเพียงสองสามชนิด และการที่ไม่สามารถทำให้สินค้าออกของตนซับซ้อนขึ้น
เพราะขาดกำลังทางเศรษฐกิจ หรือเพราะถูกประเทศพัฒนาแล้วชักขวางด้วยระบบพิกัด
ศุลกากรที่ไม่เอื้อต่อการแปรรูปสินค้าของประเทศกำลังพัฒนา การพยายามปรับส่วนแบ่ง
ในการค้าของโลก (Share of World Trade) ของประเทศกำลังพัฒนาให้
โตขึ้นโดยให้สินค้าออกของประเทศกำลังพัฒนาได้รับราคาที่เป็นธรรมและให้ผลได้คงอเนก
เป็นสิ่งสำคัญมากสำหรับการเตรียมฐานะทางเศรษฐกิจของประเทศกำลังพัฒนา

๒. ปัญหาเกี่ยวกับงานส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศ

วิธีการต่าง ๆ ที่องค์การระหว่างประเทศคิดค้นขึ้นเพื่อช่วยปรับปรุงการค้า
ของประเทศกำลังพัฒนา ยังมีข้อจำกัดในด้านการบังคับใช้หรือในด้านโครงสร้าง ตัวอย่าง
เช่น ระบบ GSP ยังมีได้รับการบังคับใช้เป็นการทั่วไปเพราะประเทศต่าง ๆ ผู้ให้
ประโยชน์เป็นผู้เล็งเห็นว่าประโยชน์พิเศษแก่สินค้านิดใดหรือไม่ และการให้ประโยชน์
พิเศษก็ยังมีจำกัดด้วยจำนวน โดยให้หลักไคร่มาก่อนได้ไปก่อน เมื่อครบจำนวนแล้ว
ประเทศที่มาขายที่หลังก็จะไม่ได้ประโยชน์จากแผน GSP

การจุนเจือเพื่อชดเชยรายได้ของสินค้าขาด (Compensatory Financing)
มีผลน้อยสำหรับการปรับโครงสร้างทางการค้าของประเทศกำลังพัฒนา ซึ่งมีผล
เพียงสองสามอย่าง การทำความตกลงสินค้าขั้นปฐมโดยมีข้อกำหนดทางเศรษฐกิจ เช่น
ราคาขั้นต่ำขั้นสูง และกองทุนมูลค่าที่กันชน ก็ทำได้น้อยมากเพราะความ

ไม่รวมมือของประเทศบริโลก สภาพคล่องที่องค์การ IMF สร้างขึ้นก็ยังมีข้อจำกัด
 ควบคุมการผูกพันกับโควตา ซึ่งประเทศกำลังพัฒนามีขนาดโควตาเล็กมากและสภาพคล่อง
 ที่สร้างขึ้นมีลักษณะเพื่อการจุนเจือชั่วคราว ไม่ใช่เพื่อการลงทุนระยะยาวซึ่งสำคัญ
 สำหรับการ เปลี่ยนโครงสร้างทางเศรษฐกิจของประเทศกำลังพัฒนาซึ่งจะยังผลให้มีการ
 เปลี่ยนโครงสร้างทางการค้าในขั้นที่สุด

๓. ปัญหาการองค์การระหว่างประเทศที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการค้าระหว่างประเทศ

สำหรับวิวัฒนาการการองค์การนั้น เห็นได้ว่าการทำงานซ้ำซ้อนกันมากระหว่าง
UNCTAD กับ GATT และ UNCTAD ได้มีบทบาทในการเสนอข้อแก้ไข
 เกี่ยวกับระบบการเงินระหว่างประเทศ โดยเน้นเรื่องการเงินเพื่อการพัฒนา ทั้งนี้เพราะ
 เมื่อมีการตั้ง ITO เพื่อจัดระเบียบในด้านการเงินระหว่างประเทศนั้นได้มีความหวังที่
 จะตั้ง ITO ซึ่งเป็นองค์การที่มีขอบเขตของงานกว้างขวางกว่า GATT เพื่อทำงานควบคู่
 กับ IMF โดยให้ ITO มีบทบาทในการจัดระเบียบของการค้าระหว่างประเทศ แต่
 ความล้มเหลวของการจัดตั้ง ITO ซึ่งเป็นผลของแรงผลักดันของระบบการเมืองภายใน
 ของสหรัฐอเมริกา ซึ่งเป็นประเทศค้าขายที่สำคัญที่สุดในทศวรรษ ๑๙๕๐ และทศวรรษ
 ๑๙๕๐ ทำให้ GATT ต้องทำงานด้านจัดระเบียบการค้าของโลกต่อไป โดยที่ GATT
 ขาดอำนาจเพราะความตกลงทั่วไป ๆ ไม่ได้กล่าวถึงเรื่องการจุนเจือหรือการให้ความ
 ช่วยเหลือเพื่อการพัฒนาของประเทศด้อยพัฒนา และขาดโครงสร้างทางด้านการค้าที่เต็มรูป
 ทำหน้าที่ไม่กระตือรือร้นต่อปัญหาของ ~~ประเทศกำลังพัฒนา~~ ประเทศที่พัฒนาแล้วใน GATT
 ตลอดจนแนวปฏิบัติซึ่ง เปิดช่องทางให้มีการครอบงำ คือการไม่ยินยอมตัดสินปัญหาด้วยการลง
 คะแนนเสียงซึ่งมีอยู่ใน GATT และ IMF ทำให้ประเทศกำลังพัฒนาค้นร่นหาทางตั้งองค์การ
 ใหม่เพื่อแสดงออกซึ่งความคิดเห็นของตน และเพื่อเป็นช่องทางที่จะรวมกำลัง เพื่อต่อรองกับ
 ประเทศพัฒนาแล้ว UNCTAD จึงได้อุบัติขึ้น

เนื่องจาก UNCTAD มีลักษณะเป็นองค์การที่มิขึ้นเพื่อพิทักษ์ประโยชน์ของ
 ✓ ประเทศกำลังพัฒนา UNCTAD จึงต้องทำงานซ้ำซ้อนกับ GATT และ IMF โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านการศึกษาถึงปัญหาและทางแก้ไขของปัญหาเกี่ยวกับการค้าระหว่างประเทศ และการเงินระหว่างประเทศ การทำงานซ้ำซ้อนนี้เองพลอยทำให้เกิด
 ปัญหาอื่นตามมา ปัญหาประการแรกคือปัญหาการประสานงานระหว่างองค์การ ซึ่งทำให้เสียเวลาในการทำงานประจำขององค์การไปในการประสานงานระหว่างองค์การ แต่
 ถ้าขาดการประสานงานที่ดี ความขัดแย้งระหว่างองค์การ ในการแก้ไขปัญหาร่วม
 เดียวกันก็จะทำให้การแก้ไขปัญหานั้นดูลงได้ยากขึ้น ปัญหาประการที่สองก็คือการ
 สิ้นเปลืองงบประมาณ ทั้ง GATT และ UNCTAD ต่างก็มีงบประมาณอันจำกัด โดยเฉพาะอย่างยิ่ง UNCTAD เมื่อเปรียบเทียบกับขอบข่ายของงานของ UNCTAD
 ปัญหาประการที่สามก็คือ ท่าทีของรัฐบาลเดียวกันซึ่งแสดงต่อปัญหาเดียวกันในที่ประชุม
ต่างองค์การไม่เหมือนกัน เพราะประโยชน์ที่จะได้รับต่างกัน หรือความขัดกันระหว่าง
 หน่วยงานของรัฐบาล ทำให้ยากในการหยั่งท่าทีที่แท้จริงของรัฐบาลนั้นในการแก้ปัญหา
 นั้น ๆ

นอกจากการทำงานซ้ำซ้อนและการขัดกันระหว่างองค์การแล้ว ไม่ว่า
 IMF GATT หรือ UNCTAD ก็มีการต่อสู้ภายในองค์การระหว่างประเทศพัฒนาแล้วกับ
 ประเทศกำลังพัฒนา เพราะผลประโยชน์ของกลุ่มทั้งสองขัดกัน แต่ผลของการต่อสู้
 ระหว่างกลุ่มประเทศทั้งสองนี้มักจะมีผลต่อการทำงานของ GATT และ IMF ทั้งนี้
 นี้เพราะประเทศกำลังพัฒนา ทุ่มเทความสนใจที่ UNCTAD เพราะลักษณะของ
 UNCTAD ซึ่งเป็นที่แสดงออกซึ่งความเห็นโดยเฉพาะของประเทศกำลังพัฒนา และ
 โครงสร้างของสมาชิกและวิธีการออกเสียง กล่าวคือใน UNCTAD ประเทศกำลัง
 พัฒนาได้รับเสียงสนับสนุนจากประเทศกลุ่มตะวันออก ซึ่งไม่นิยมเป็นสมาชิกของ GATT
 และ IMF และการแสดงความเห็นของที่ประชุม UNCTAD ไม่จำต้องถูกผูกพันโดย
 ระบบการออกเสียงตามน้ำหนักอย่างเช่นกรณีของ IMF หรือมติเอกฉันท์อย่างเช่น
 การแก้ไขหลักการสำคัญ ๆ ของความตกลงทั่วไป

ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาดังกล่าวแล้วข้างต้น ผู้เขียนขอเสนอแนะในเรื่องหลักการพื้นฐานของกฎหมายระหว่างประเทศว่าด้วยการค้า งานส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศ และองค์การระหว่างประเทศว่าด้วยการค้าดังต่อไปนี้

๑. ข้อเสนอเกี่ยวกับหลักการพื้นฐานของกฎหมายระหว่างประเทศว่าด้วยการค้า ผู้เขียนเห็นว่าควรจำกัดการใช้หลักการเสรีเฉพาะการค้าระหว่างประเทศที่พัฒนาแล้วเท่านั้น ส่วนการค้าระหว่างประเทศกำลังพัฒนาก็ การค้าระหว่างประเทศพัฒนาแล้วกับประเทศกำลังพัฒนาก็ ควรใช้หลักการให้ประโยชน์พิเศษแก่ประเทศกำลังพัฒนา การได้รับประโยชน์พิเศษจะทำให้ประเทศกำลังพัฒนาสามารถขยายส่วนการค้าระหว่างประเทศของตนให้ใหญ่ขึ้น ซึ่งจะช่วยให้เศรษฐกิจของประเทศกำลังพัฒนาดีขึ้นด้วย ในขณะที่เดียวกันประเทศพัฒนาแล้วก็ต้องตระหนักถึงความสำคัญของการจุนเจือเพื่อการค้าและการพัฒนา

ประเทศต่าง ๆ ควรกำหนดนโยบาย และดำเนินนโยบายของตนให้สอดคล้องกับหลักการพื้นฐานตลอดจนการจุนเจือเพื่อการค้าและการพัฒนาดังกล่าวแล้วข้างต้น และควรพยายามชี้แจงให้กลุ่มผลประโยชน์ต่าง ๆ ในประเทศของตนให้เข้าใจถึงผลดีของการกำหนดเป้าหมายทางเศรษฐกิจในระยะยาว โดยการพยายามยกฐานะทางเศรษฐกิจของประเทศกำลังพัฒนาให้ดีขึ้น เพื่อว่าประเทศต่าง ๆ ไม่ว่าจะประเทศพัฒนาแล้วหรือประเทศกำลังพัฒนาจะได้มีกำลังและโอกาสในการส่งเสริมการเติบโตทางเศรษฐกิจของกันและกันในระดับที่สูง การพยายามเอารัดเอาเปรียบประเทศผู้ผลิตสินค้าขั้นปฐม เช่น ที่แล่วมา ย้อนนำไปสู่การรวมกลุ่ม (Cartelization) ของผู้ผลิตสินค้าขั้นปฐม ซึ่งจะลดประโยชน์จากการบริโภคที่มวลมนุษยชาติพึงได้รับ และนำมาซึ่งความปั่นป่วนทางเศรษฐกิจจะล่อกล่อม

๒. ข้อเสนอเกี่ยวกับงานส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศ ผู้เขียนขอเสนอว่าควรปรับปรุงโครงสร้างของวิธีการต่าง ๆ ที่ใช้เพื่อส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศให้ดีขึ้น และชักจูงให้ประเทศต่าง ๆ ใช้วิธีการเหล่านั้น ตัวอย่างเช่นการให้ประโยชน์พิเศษตามแผน GSP นั้น ประเทศผู้ให้ควรให้โดยกำหนดโควตาให้แก่อุตสาหกรรมของแต่ละประเทศควรได้รับประโยชน์พิเศษสำหรับการส่งสินค้าเข้าและแต่ละชนิดจำนวนเท่าใด ซึ่งทำให้ประเทศที่ค่อนข้างจะก้าวหน้าในหมู่ประเทศด้อยพัฒนาได้ประโยชน์ไปเกือบหมด และควรกำหนดให้การให้ประโยชน์พิเศษเป็นพันธะตามสัญญาพหุภาคี เพื่อผูกมัดประเทศผู้ให้หรือหากไม่สามารถทำได้ ควรชักจูงให้ประเทศพัฒนาแล้วตระหนักถึงความสำคัญของการให้ประโยชน์พิเศษ สำหรับการแก้ไข Terms of trade ของประเทศกำลังพัฒนาให้ดีขึ้นนั้น ผู้เขียนขอเสนอให้เร่งรัดการคิดค้นและการใช้

✓ Price Indexation คือการหาความสัมพันธ์ระหว่างราคาสินค้าขาออกของประเทศกำลังพัฒนา ซึ่งคิดเป็นค่าดัชนีกับราคาสินค้าสำเร็จรูปซึ่งสั่งเข้ามาจากประเทศพัฒนาแล้ว ทั้งนี้เพื่อสร้างความเป็นธรรมในการค้าระหว่างประเทศ และเพื่อแก้ข้อบกพร่องของการจูนเงินเพื่อชดเชย ซึ่งไม่ปรับปรุงโครงสร้างของการค้าระหว่างประเทศ และแก้ไขข้อบกพร่องของกองทุนมุลกันกันชน ซึ่งทำให้ประเทศกำลังพัฒนาผู้ผลิตสินค้าปรุมต้องเสียทรัพยากรส่วนหนึ่งไปในการ ก่อตั้งมุลกันกันชนทั้งที่ประเทศกำลังพัฒนาจำเป็นต้องใช้ทรัพยากรเพื่อลงทุนในการพัฒนาประเทศอยู่แล้ว ในขณะที่เดียวกันประเทศที่พัฒนาแล้วควรแก้ไข โครงสร้างของพิกัดศุลกากร เพื่อมิให้จำกัดการแปรรูปสินค้าของประเทศกำลังพัฒนา และควรลดข้อจำกัดการค้านอกเหนือพิกัดอื่น ๆ เพราะมักจะมีผลเป็นการจำกัดการส่งสินค้าออกของประเทศกำลังพัฒนา สำหรับปัญหาการสร้างสภาพคล่องและการใช้ทรัพยากรของกองทุนการเงินระหว่างประเทศนั้น ควรให้ประเทศกำลังพัฒนามีสติที่จะใช้ทรัพยากรมากขึ้น ไม่ว่าโดยการขยายโควตาหรือโดยการให้สิทธิพิเศษในการใช้ทรัพยากร เมื่อจำเป็นโดยไม่ถูกจำกัดโดยโควตา และควรส่งเสริมบทบาทของสิทธิพิเศษถอนเงินในการสร้างสภาพคล่อง โดยยกเลิกการปรับสถานะเพราะประสิทธิภาพแสดงว่าสิทธิพิเศษถอนเงินได้รับความนิยมเชื่อถือ และควรหาทางเชื่อมโยงระหว่างสภาพคล่องกับการจูนเงินเพื่อการพัฒนาโดยเฉพาะอย่างยิ่งสภาพคล่องที่ไม่ถูก

จำกัดโดยสินทรัพย์สำรองที่โชยหนุนหลัง คือสิทธิพิเศษถอนเงิน กล่าวคือควรให้สถาบันการเงินระหว่างประเทศเพื่อการพัฒนาได้มีสิทธิได้รับการแบ่งสรรสิทธิพิเศษถอนเงินเพื่อเอาไปจนเจือโครงการพัฒนาของประเทศกำลังพัฒนาอีกชั้นหนึ่ง ทั้งนี้โดยลดอัตราการแบ่งสรรที่ประเทศพัฒนาแล้วได้รับอยู่ลงหากไม่สามารถดำเนินการตามวิธีการดังกล่าวก็ควรให้ประเทศกำลังพัฒนามีทางได้รับทรัพยากรที่แท้จริงมากขึ้นโดยอาศัยการได้ใช้สิทธิพิเศษถอนเงินมากขึ้น ไม่ควยการเพิ่มอัตราการแบ่งสรรของประเทศกำลังพัฒนาให้มากขึ้น หรือควยการที่ประเทศพัฒนาแล้วโอนสิทธิพิเศษถอนเงินที่ตนได้รับแบ่งสรรให้แก่ประเทศกำลังพัฒนา

๓. ข้อเสนอเกี่ยวกับองค์การระหว่างประเทศว่าด้วยการค้า เนื่องจากปัญหาทาง ๆ เกี่ยวกับการค้าของโลกจำต้องได้รับการพิจารณารวมกัน เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างปัญหาเหล่านั้น ตลอดจนความสัมพันธ์ของวิธีการแก้ไขปัญหาเหล่านั้น ผู้เขียนจึงเสนอให้ดำเนินการสองขั้นตอนเพื่อไปสู่การพิจารณาหาทางแก้ไขปัญหาการค้าระหว่างประเทศอย่างเป็นระบบ กล่าวคือ

๑) ให้มีการตั้งคณะกรรมการประสานงานระหว่างองค์การทั้งสาม เพื่อให้งานขององค์การทั้งสามดำเนินไปโดยมีเป้าหมายร่วมกัน และให้คณะกรรมการประสานงานนี้เองเตรียมการเพื่อหาช่องทางในการที่จะก่อตั้งองค์การระหว่างประเทศที่มีบทบาทเกี่ยวกับการค้าและการเงินของโลก กล่าวคือรวมเอางานของ GATT UNCTAD และ IMF ไว้ในองค์การเดียวกัน

๒) ให้มีการตั้งองค์การระหว่างประเทศที่มีขอบอำนาจดังกล่าวดำเนินในข้อ ๑) ทั้งนี้เพื่อลดข้อเสียของการทำงานซ้ำซ้อนทั้งในคานงบประมาณและเวลาในการประสานงาน ตลอดจนขจัดปัญหาความขัดแย้งระหว่างองค์การระหว่างประเทศ และความขัดแย้งระหว่างหน่วยงานภายในประเทศสมาชิก และองค์การระหว่างประเทศดังกล่าวควรมีเป้าหมายดังต่อไปนี้

(๑) เพื่อเป็นช่องทางให้ประเทศต่าง ๆ มีโอกาสแสดงความคิดเห็นของตนเกี่ยวกับปัญหาเศรษฐกิจระหว่างประเทศ ซึ่งจะทำให้ใกล้ชิดเมื่อไม่เอาสมาชิกภาพไปผูกพันกับการยอมรับหลักการบางอย่าง เช่น การยอมรับหลัก MFN ในกรณีของ GATT ทั้งนี้เพื่อให้มีโอกาสสร้างนโยบายเกี่ยวกับเศรษฐกิจระหว่างประเทศร่วมกันโดยคำนึงถึงการปฏิบัติที่เป็นจริง

(๒) เพื่อช่วยให้รัฐสามารถไปสู่เป้าหมายร่วมกันโดยอาศัยช่องทางดังกล่าวในข้อ ๑

(๓) เพื่อให้มีการทบทวนพันธะต่าง ๆ ที่กำหนดขึ้นสำหรับประเทศที่เป็นสมาชิกบ่อยครั้งขึ้น ทั้งนี้เพื่อให้สอดคล้องกับวิวัฒนาการของเหตุการณ์ การแก้ไขโดยยาก เช่นกรณีของความตกลงทั่วไป ทำให้มีการเพิกเฉย หรือละเมิดต่อพันธะ

(๔) เพื่อลดความขัดแย้งระหว่างประเทศในเรื่องความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจระหว่างประเทศ ต้องมีกลไกในการดำเนินงานมากพอ เพื่อที่จะลดความขัดแย้งระหว่างประเทศ ตลอดจนประสานเรื่องราวในเรื่องการปฏิบัติตามพันธะ และควรมีหน่วยงานเพื่อตัดสินปัญหาระหว่างคู่พิพาท เพื่อให้ความเห็นที่มีผลผูกพันทางกฎหมายเกี่ยวกับวิธีการแก้ไขปัญหาคือพิพาทนั้น ๆ

(๕) เพื่อรวบรวมวิเคราะห์และเผยแพร่ข้อมูลต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการค้าและการเงินระหว่างประเทศและควรจะมีการตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูลที่ประเทศผู้ให้ข้อมูลอาจเสียประโยชน์

การพยายามตั้งองค์การระหว่างประเทศที่มีอำนาจเบ็ดเสร็จในเรื่องการค้าและการเงินระหว่างประเทศนั้น มีที่ทว่าน่าจะทำได้สำเร็จเพราะการรวมตัวทางเศรษฐกิจโดยเฉพาะอย่างยิ่งก็คือ EEC มีผลเป็นการลดความสำคัญในฐานะประเทศผู้ค้าขายที่สำคัญของสหรัฐอเมริกาลงไป สหรัฐอาจยอมรับเห็นด้วยกับการตั้งองค์การอันใหม่ที่มีอำนาจทำนองเดียวกับ ITO การขัดขวางการตั้ง ITO ที่แล้วมาลวนเกิดขึ้นก่อนการตั้ง EEC การพยายามรวมกลุ่มของผู้ผลิตสินค้าวัตถุดิบ ซึ่งอาจสร้างความเป็นป่วนทางเศรษฐกิจก็ทำให้ประเทศตะวันตก จำเป็นต้องหาช่องทางเพื่อเจรจากับประเทศกำลังพัฒนาอย่างมีระบบ

ผู้เขียนมีข้อเสนอแนะเกี่ยวกับโครงสร้างขององค์การ ดังต่อไปนี้

๑) แยกโครงสร้างขององค์การออกจากหลักการระหว่างประเทศ ดังนั้น แม้ว่าประเทศหนึ่งจะไม่เห็นด้วยกับหลักการระหว่างประเทศที่สมาชิกส่วนใหญ่ยอมรับ ประเทศนั้นก็ยังมีสิทธิเป็นสมาชิกเพื่อแสดงความคิดเห็นของตนได้ แต่อย่างน้อยสมาชิกเหล่านั้นต้องร่วมมือในเรื่องดังต่อไปนี้ คือร่วมมือในเรื่องกิจการเศรษฐกิจระหว่างประเทศ แลกเปลี่ยนความคิดเห็นและข่าวสารภายใต้วิธีการที่มีเหตุผลและยุติธรรม ให้ข้อมูลจำนวนหนึ่งโดยการรายงานเป็นระยะสม่ำเสมอ ใช้จักรกลในการประสานข้อพิพาทที่องค์การมีอยู่ก่อนดำเนินการไปฝ่ายเดียว ปรีกษากับสมาชิกประเทศผู้ร้องขอเมื่อเป็นเรื่องที่อยู่ในขอบอำนาจขององค์การ และออกเงินเพื่อดำเนินงานขององค์การ

๒) ให้มีหน่วยงานทำนองเดียวกับ UNCTAD ในปัจจุบัน เพื่อทำหน้าที่ประสานงานและเร่งรัดหน่วยงานต่าง ๆ ภายในองค์การ

๓) ควรมีการประชุมเพื่อทบทวนหลักการต่าง ๆ ให้สอดคล้องกับวิวัฒนาการของเศรษฐกิจระหว่างประเทศ หากทำได้ควรทำทุกปี

๔) การทำข้อตกลงเกี่ยวกับการค้าระหว่างประเทศ เพื่อบังคับใช้แก่ประเทศสมาชิกล้วน ควรแบ่งออกเป็นสองชนิดคือ ข้อตกลงชนิดบังคับที่ทุกประเทศสมาชิกต้องปฏิบัติตาม ซึ่งเป็นข้อตกลงที่มีความสำคัญเกี่ยวกับการดำเนินการตามหลักการขององค์การ ข้อตกลงชนิดนี้ควรให้มีลักษณะแก้ไขได้ยาก ส่วนข้อตกลงชนิดอื่น ๆ ควรให้มีลักษณะเพื่อเลือก เพื่อให้สมาชิกสามารถปรับนโยบายของตนโดยการใช่หรือเลิกใช้ข้อตกลงนั้นเมื่อใดก็ได้

ผู้เขียนขอสรุปว่าความสำเร็จของการกำหนดหลักการพื้นฐานเพื่อดำเนินงานก็คือ การตั้งองค์การเพื่อกำเนินงานที่ดี และการดำเนินงานเพื่อบรรลุเป้าหมายที่ตั้งอยู่บนหลักการพื้นฐานที่กำหนดขึ้นก็ล้วนขึ้นอยู่กับความเข้าใจ และความตั้งใจจริงของนานาประเทศในการกำหนดเป้าหมายทางเศรษฐกิจในระยะยาวร่วมกัน และความเข้าใจและความตั้งใจจริงต้องมีอยู่ในระดับรัฐบาลและระดับกลุ่มผลประโยชน์.

ในที่สุดนี้อาจกล่าวได้ว่ากฎหมายระหว่างประเทศทั้งในลักษณะที่เป็นความตกลง
และในลักษณะที่เป็นกรปฏิบัตินอกเหนือความตกลงบรรดาที่วิวัฒนาการในระบะกึ่งแห่งหลังสงคราม
โลกครั้งที่สองจนถึงปัจจุบัน มีผลระ^{ทบ}ต่อการการระหว่างประเทศในทางที่เป็นผลดี ทั้งที่ความ
ตกลงต่าง ๆ ที่ใดทำกัน เช่น ความตกลงทั่วไป ๆ และบทบัญญัติแห่งข้อตกลง ๆ จะมีข้อบกพร่อง
ทั้งในด้านเนื้อหาและวิธีการบังคับใช้ หรือในกรณีของมติที่ประชุม UNCTAD นั้น ก็ไม่มีผลผูก
มัดหากเป็นแต่เพียงแนวที่ให้ประเทศส่วนใหญ่ของที่ประชุมเห็นว่า เป็นเรื่องที่ต้องปฏิบัติ ข้อบกพร่อง
ต่าง ๆ ที่มีอยู่นั้น เป็นลักษณะของความอ่อนแอของระบบกฎหมายระหว่างประเทศ ซึ่งเป็นผลทาง
การที่รัฐบาลต่าง ๆ ยังไม่ยอมละทิ้งอำนาจอธิปไตยของตน การแก้ไขข้อบกพร่องการระหว่างประเทศ
โดยใ้กฎหมายระหว่างประเทศ จึงต้องอาศัยความร่วมมือของประ^{เทศ}ที่จำต้องสละผลประโยชน์
ของประเทศของตนเพื่อแลกกับประโยชน์อื่น ๆ ที่ตนจะได้รับ ซึ่งอาจไม่เป็นผลประโยชน์ทาง
เศรษฐกิจโดยตรง แต่เป็นผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจโดยอ้อม เช่น กรณีทางการใช้สิทธิประโยชน์
พิเศษ (GSP) ซึ่งประเทศผู้ให้ยอมหวังผลประโยชน์ในฐานะที่จะได้รับการยกย่องจากประเทศ
ผู้รับประโยชน์พิเศษว่าเป็นพันธมิตรในทางเศรษฐกิจอันจะเป็นการ เปิดช่องให้แก่ประเทศผู้ให้ใน
การแสวงหาประโยชน์ทางเศรษฐกิจจากประเทศผู้รับโดยการรวมจำทาง เศรษฐกิจอย่างอื่น ๆ
เช่น การลงทุนในภายหลัง

ที่กล่าววาระบบกฎหมายระหว่างประเทศที่หยิบยกขึ้นพิจารณาในวิทยานิพนธ์นี้มีผลดี
ต่อการการระหว่างประเทศโดยทั่วไปก็คือ สามารถแสวงหาสู่ทางให้ประเทศที่ขัดแย้งกันใน
ทางผลประโยชน์ในทางการค้ามีโอกาสเจรจากกลงกันแก้ไขปัญหานั้นโดยไม่คงควนใช้
มาตรการตอบโต้ที่มีลักษณะจำกัดการเจริญเติบโตของกิจการทาง เศรษฐกิจ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
ก็คือจำกัดการการระหว่างประเทศ แต่การที่จะรักษาขนาดของผลดีที่ระบบการการระหว่างประเทศ
มีต่อการการระหว่างประเทศนั้นย่อมเป็นสิ่งที่ไม่ลือวิสัย ทั้งนี้เพราะตัวแปรของระบบเศรษฐกิจใน
ประเทศหนึ่ง ๆ นั้นมีอยู่มาก และตัวแปรเหล่านั้นมักเป็นผลของกันและกัน ความดังกล่าวเป็นจริง
และมีผลมากยิ่งขึ้น เพื่อพิจารณาระบบเศรษฐกิจระหว่างประเทศซึ่งมีหน่วยทาง เศรษฐกิจระกับ
ประเทศที่มีความเชื่อมั่นหรืออศุมการในทาง เศรษฐกิจที่แตกต่างกันมาประกอบกันขึ้น

กล่าวโดยสรุป ระบบกฎหมายระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการค้าที่นำขึ้นพิจารณาใน
วิทยานิพนธ์นี้มีส่วนในการสร้างระบบเศรษฐกิจระหว่างประเทศให้มั่นคง เพราะสร้างระเบียบ
ในทางการการระหว่างประเทศ และเป็นข้อเตือนใจแก่รัฐบาลของแต่ละประเทศถึงสิทธิและหน้าที่
ที่ประเทศของตนมีอยู่ต่อประเทศอื่น ๆ ในทางเศรษฐกิจได้อย่างดี.